

Underbilag

Finansministerens kommentarer til resolutionen af 22. marts 1979 fra FTF

FTFs resolution bygger på, at lovforslaget er fremsat på et tidspunkt, da »den offentlige arbejdsgiverside endnu ikke har vist sig villig til at gå i realitetsforhandlinger«, samt en henvisning til, at forhandlinger på flere private områder stadig væk foregår eller slet ikke er påbegyndt.

For så vidt angår forhandlingerne i den offentlige sektor kan jeg i tilslutning til oplysninger meddelt under 1. behandlingen fremhæve, at personaleorganisationerne ikke har ønsket at indgå aftaler inden for de rammer, som landets økonomiske situation tilliggør. Da afstanden mellem disse rammer og organisationernes krav trods langvarige forhandlinger forblev meget stor, kunne der ikke opnås et forhandlingsresultat, hvorfor forhandlingernes afslutning har måttet konstateres.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 4, er det vildledende, når det i resolutio-

nen betegnes som manipulation med kendsgerningerne, at det siges, at funktionærerne (i den offentlige sektor) og tjenestemændene med gennemførelsen af forslagene får mere, end der gives på andre områder.

For så vidt angår betragtningen omkring tvungen voldgift i form af et paritetisk nævn kan jeg i tilslutning til det under 1. behandlingen af lovforslaget anførte bemærke, at paritetiske nævn er foreslået fremfor i lovgivning at foreskrive en detaljeret løsning. Herved gives der nemlig personaleorganisationerne den størst mulige indflydelse på fordelingen. I denne forbindelse erindres om, at paritetiske nævn også tidligere er anvendt på tjenestemandsområdet, idet taktreguleringsnævnet er et paritetisk nævn, i hvilket tjenestemandsoorganisationerne er repræsenteret og i høj grad har gjort deres indflydelse gældende.